

“เกย์” ว่าด้วยเรื่องการเปิดเผยตัวในหน้าประวัติศาสตร์ไทย

“Gay” Delves into the Exploration of Self-Revelation within the Pages of Thai History

กฤษฎกร ชัยวินิต^{1*}
Kritchatorn Chaivinit^{1*}

^{1*}ครู โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สวนกุหลาบวิทยาลัย สมุทรปราการ*
^{1*}Teacher, Nawaminthrachinuthit Suankularb Wittayalai Samutprakarn School*

*Corresponding Author, Email: veerakitchaivinit50@gmail.com

Received: March 03, 2024

Revised: March 24, 2024

Accepted: April 11, 2024

บทคัดย่อ

บทความเรื่อง “เกย์” ว่าด้วยเรื่องการเปิดเผยตัวในหน้าประวัติศาสตร์ไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปิดเผยตัวตนของกลุ่มชายรักชาย หรือที่เรียกว่า เกย์ ของสังคมไทยตั้งแต่ในอดีต ด้วยการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาพบว่า ในยุคแรก เกย์มีความพยายามเปิดเผยตัวตนเพื่อให้สังคมยอมรับความเป็นเกย์ด้วยการร่วมกลุ่มทำกิจกรรมต่าง ๆ ทางสังคม จนกระทั่งการปรากฏตัวของเกย์ตามสื่อต่าง ๆ ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโฆษณาสินค้า ข่าวสารตามหน้าหนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ หนังสือ วารสาร และสื่อสังคมออนไลน์ นอกจากนี้ การเปิดเผยตัวตนของเกย์ยังออกมาในรูปแบบกิจกรรมทางเพศ จนทำให้เกิด “ธุรกิจบันเทิงของชาวเกย์” ในสังคมไทยปัจจุบัน

คำสำคัญ: เกย์ การเปิดเผยตัวตน

Abstract

The article "Gay" delves into the exploration of self-revelation within the pages of Thai history. Its objective is to examine the disclosure of identity among MSM, or what is known as gay in Thai society since antiquity. By collecting relevant information, the study's findings reveal that in earlier times, gay men endeavored to disclose their identities in order for society to accept their homosexuality, often by participating in various social activities and joining groups. This trend continued with the emergence of gay representation in various media outlets, including print media, product advertisements, news in newspapers, movies, books, journals, and social media platforms. Additionally, the identities of gay individuals are often disclosed through sexual activities, contributing to the emergence of the "gay entertainment business" in present-day of Thai society.

Keywords: Gay self-disclosure

ความนำ

เป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าในสังคมปัจจุบันกลุ่มชายรักชาย หรือที่รู้จักกันในชื่อ “เกย์” (Gay) กลายเป็นบุคคลที่พบเห็นได้มากขึ้นในสังคมซึ่งมากกว่าในอดีต และตัวตนของเกย์ที่พบเห็นก็เป็นในเชิงบวก จนกลายเป็นกลุ่มสังคมย่อยที่มีขนาดใหญ่ มีหลายคนในสังคมได้ตั้งคำถามขึ้นมาว่า “ทำไมในยุคปัจจุบันถึงมีการเปิดเผยตัวตนของเกย์” อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีคำถามที่เกี่ยวกับเกย์มากมาย เช่น เกย์คืออะไรกันแน่ มีวิถีชีวิตอย่างไร กิจกรรมต่าง ๆ และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นการนำแบบอย่างจากวัฒนธรรมตะวันตกหรือได้กำหนดโดยโครงสร้างทางวัฒนธรรมของสังคมไทยเอง มีประวัติศาสตร์อย่างไร เป็นต้น

ในขณะเดียวกันก็กล่าวว่า คนที่เป็นเกย์ในปัจจุบันนั้นเป็นเพียงแฟชั่นของวัยรุ่นในช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น เมื่อหมดความสนใจในแฟชั่นนั้นแล้ว เกย์เองก็เริ่มที่จะลดลงไปเอง ความคิดเช่นนี้ถือว่าเป็นความคิดที่ผิดและไม่ได้เข้าใจในความเป็นเกย์ที่แท้จริง เพราะการที่บุคคลคนหนึ่งจะเป็นเกย์นั้นไม่ได้หมายความว่า จะเป็นก็เป็น จะไม่เป็นขึ้นมาก็ล้มเลิก เกย์ไม่ใช่แฟชั่นเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย หรือเครื่องสำอางใด ๆ ที่จะเปลี่ยนแปลงหรือถูกดัดแปลงไปตามความนิยมของสังคม แต่ความเป็นเกย์นั้นเกิดขึ้นในภายใต้จิตสำนึกของตนเอง ไม่ได้เกิดขึ้นภายใต้อารมณ์ที่อยากมีอยากเป็น ที่กล่าวว่าสังคมไทยในปัจจุบันมีเกย์มากขึ้นนั้น อาจเป็นความเข้าใจผิดเมื่อมองว่าบุคคลที่เป็นกะเทย และสาวประเภทสอง (หรือที่ปัจจุบันเรียกว่าผู้หญิงข้ามเพศ) เป็นกลุ่มเดียวกันและเรียกรวมกันว่าเป็นเกย์ แต่ความเป็นจริงแล้วกลุ่มบุคคลดังกล่าวมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในแง่ของความรู้สึก รสนิยม และตัวตน

เกย์ (Gay) คือ ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน แต่ยังคงพึงพอใจในเพศชายของตนเอง การแต่งตัวเป็นผู้ชาย บุคลิกภายนอกอาจบ่งชี้ผู้เป็นเกย์ได้ลำบาก เพราะมีทั้งสุภาพเรียบร้อยจนถึงเหมือนผู้ชายทั่ว ๆ ไป กลุ่มตัวอย่างนี้จึงไม่รวมถึงกลุ่มชายรักชายประเภทอื่น ๆ เช่น กลุ่มแปลงเพศ (Transsexual) และไม่รวมกลุ่มที่แต่งกายเลียนแบบเพศหญิง (Transvestitism)

ส่วน กะเทย (Hermaphrodite) หมายถึง บุคคลในเชิงกายภาพที่มีอวัยวะเพศทั้งชายและหญิงที่อยู่ในร่างกายเดียวกัน ต่อมากะเทยถูกใช้เพื่อเรียกบุคคลเพศชายที่มีลักษณะคล้าย ๆ กับเพศหญิง โดยเฉพาะคนที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง

ในอดีตสังคมไทยไม่มีมีโนทัศน์เรื่องเกย์ ดังนั้น การที่กะเทยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย หรือผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กันเองก็ไม่ได้หมายความว่าเพศชายนั้นจะกลายเป็นสิ่งอื่นนอกจากเพศชายดั้งเดิม แต่มาในระยะหลังเริ่มเอาคำว่าเกย์เข้ามาใช้ กลุ่มชายรักชายถูกมองว่าเป็นกลุ่มเดียวกับกะเทย ในขณะเดียวกันกลุ่มเกย์เองก็พยายามปลีกตัวออกจากกลุ่มกะเทย และพยายามบอกแก่สังคมว่าตนเองก็คือ “ผู้ชายอีกแบบหนึ่ง” ที่มีรสนิยมทางเพศที่แตกต่าง และได้มีการแยกแยะระหว่างเกย์คิง เกย์ควีน (สมชัย เย็นสบาย, 2542: 304) ส่วนกลุ่มกะเทยเองนั้นก็มีการพยายามนำเสนอภาพพจน์ว่าตนเองเป็น “สาวประเภทสอง” ไม่ใช่ “เกย์”

เกย์ในหน้าประวัติศาสตร์

ความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชายนั้นมีมานานตั้งแต่อดีต ซึ่งดำรงอยู่คู่วัฒนธรรมของมนุษย์มาตั้งแต่ประวัติศาสตร์ยุคแรก แต่โดยทั่วไปแล้ว มันเริ่มปรากฏร่องรอยเด่นชัดในช่วงอารยธรรมกรีกโบราณ ความรักความผูกพันระหว่างชายสองคนถือเป็นเรื่องพบเห็นได้ทั่วไป และเป็นที่ยอมรับ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ ที่มีความเชื่อว่าครูจะส่งพลังความรู้ให้กับลูกศิษย์ เป็นต้น การกระทำดังกล่าวถ้าเรามองในเชิงศีลธรรมแล้ว ถือได้ว่าเป็นการผิดศีลธรรม จรรยาบรรณของผู้ที่เป็นครู แต่ในกรีกโบราณนั้น ถือว่าเป็นเรื่องปกติและไม่ได้ผิดศีลธรรมที่ครูจะมีเพศสัมพันธ์กับศิษย์

ผู้ที่มิรสนิยมชายรักชายนั้นได้มีเฉพาะกรีกโบราณเท่านั้น ยังมีดินแดนอื่น ๆ ทั้งในดินแดนอเมริกา เอเชีย และแอฟริกา โดยมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันออกไป เช่น ในประเทศอินเดียโบราณ มีนักเดินทางชื่อ ชาร์ค เดอ คอร์ต เคยเดินทางไปถึงราชสำนักอินเดียในสมัยกษัตริย์จาฮันเจอร์ (ค.ศ. 1604–1627) ในเมืองอักรา เขาได้พบเห็นบุคคลที่มีท่าทางเหมือนผู้หญิง ซึ่งชาวบ้านจะเรียกกันว่า “ยาซาราส” (ไปลีย์ส, 2548)

ในทวีปอเมริกาก็มีกลุ่มเกย์เช่นเดียวกัน จากงานเขียนของโจเซฟ ฟรังซ์ ลาฟิตู ได้อธิบายว่า ความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชายในทวีปอเมริกานั้นเป็นความสัมพันธ์ในเชิง “มิตรภาพ” แบบพิเศษที่เกิดขึ้นระหว่างชายรักชาย โดยที่มิตรภาพที่เกิดขึ้นนั้นมาจากเรื่องศีลธรรม เพราะเป็นสิ่งที่ตกทอดมาสู่รุ่นต่อรุ่น

ความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชายในชนเผ่าอิโทโร เชื่อว่าเด็กผู้ชายยังไม่สามารถที่จะผลิตน้ำอสุจิได้เอง จะต้องดื่มกินน้ำอสุจิจากผู้ชายที่มีอายุแก่กว่าตน เพื่อที่จะทำให้เจริญเติบโตเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบและมีพลังในการสร้างทารก เด็กผู้ชายจะเริ่มดื่มกินน้ำอสุจิของผู้ชายคนอื่น (คอตแทก, 2548)

เรื่องราวของเกย์ในประเทศญี่ปุ่น พบว่าในสมัยโตกุกาวะ (ค.ศ. 1630–1868) ได้บันทึกเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายรักชายว่า ในคริสต์ศตวรรษที่ 17–18 มีกลุ่มคนที่มีพฤติกรรมชายรักชายที่เรียกกันว่า “นันโซกุ” ปรากฏอยู่ในกลุ่มพระซามูไร และนักแสดงคาบูกิของญี่ปุ่น เนื่องจากขาดแคลนผู้หญิงในเขตวัดและกองทัพ ผู้ชายจึงมีความสัมพันธ์กันได้ ดังนั้นคำว่า “นันโซกุ” ในภาษาญี่ปุ่นหมายถึงความรักของผู้ชายกับผู้ชาย ซึ่งความสัมพันธ์นี้แรกพบในศาสนาที่ได้รับมาจากจีนสมัยราชวงศ์ถัง ดังนั้นในระยะแรก “นันโซกุ” จะใช้กับความสัมพันธ์ระหว่างพระด้วยกันเท่านั้น (สุธามน สืบแสง, 2562: 3)

แม้กระทั่งประเทศจีนที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน ก็ยังมีเรื่องราวของเกย์ปรากฏเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ให้ได้ศึกษา เช่น “ตำนานรักกัตุลกัฏ” ความสัมพันธ์ที่เกิดระหว่าง เว่ยหลิงกง เจ้านครรัฐเว่ย กับขันทีที่มีชื่อว่า จื่อเสี่ยว หรือ “ตำนานรักตัดแขนเสื้อ” ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างจักรพรรดิฮั่นไต้กับตงเสียน หลักฐานจากภาพเขียนต่าง ๆ เช่น ภาพเขียนบนผ้าไหมสมัยราชวงศ์ซิง (ค.ศ. 1644–1911) เป็นภาพชายหนุ่มกำลังนั่งจิบน้ำชาและมีเพศสัมพันธ์กัน หลักฐานจากอุปรากรจีน ซึ่งในระยะแรกจะให้ผู้ชายแสดงเป็นผู้หญิง เพราะในสมัยชิงเกาจง (เฉียนหลงฮ่องเต้) กำหนดให้อุปรากรจีนเป็นศิลปะชั้นสูง

และระบบศักดินา นักแสดงทั้งหมดต้องเป็นผู้ชายเท่านั้นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เด็กหนุ่มบางคนมีความสับสนทางเพศของตัวเอง (จันทร์ เชียงคิ้ว, 2561: 3-6)

ความสัมพันธ์ระหว่างเกย์ในอดีตนั้นจะออกมาในรูปแบบการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายผู้อาวุโสหรือผู้สูงศักดิ์กับเด็กหนุ่ม ซึ่งในแต่ละสังคมจะมีแนวความคิด มีพฤติกรรมหรือกิจกรรมที่แตกต่างกันออกไป แต่การกระทำเหล่านั้นจะมีนัยเดียวกันคือ เรื่องของความเชื่อพลังอำนาจที่ผู้ชายอาวุโสจะถ่ายทอดสู่เด็กหนุ่มและพฤติกรรมเหล่านี้มีมาช้านานแล้ว เป็นที่ยอมรับทั่วไปในสังคม เพราะพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนั้นจะเริ่มมาจากผู้นำ ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ ผู้นำชนเผ่า พระ นักบวช ครูผู้ถ่ายทอดวิชา รวมไปถึงผู้นำกองทัพ เป็นต้น อาจตั้งคำถามได้ว่า แล้วสังคมไทยในอดีตมีเรื่องราวของเกย์เหล่านี้หรือไม่ เป็นเรื่องยากในการหาคำตอบเพราะไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์เด่นชัดที่บ่งบอกใด ๆ นอกจากเรื่องราวของพระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าไกรสร กรมหลวงรักษ์รณเรศ ที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ดังที่พระองค์ถูกกล่าวฟ้องเกี่ยวกับการชำระความอย่างไม่ยุติธรรม รับสินบน และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับพวกโจนละครผู้ชาย โดยที่พระองค์ไม่เคยบรรทมกับหม่อมห้ามเลย “...จึงรับสั่งให้เอาพวกละครมาแยกย้ายกันไถ่ถามได้ความสมกันว่าเป็นสาวทไม่ถึงชำเรา แต่เอามือเจ้าละครและมือท่านกำคุ้ยฐานด้วยกันทั้ง 2 ฝ่าย ไว้ให้สัมผัสวระธาตุเคลื่อนพร้อมกัน เป็นแต่เท่านั้น...” (ทิพากรวงศ์มหาโกษาธิบติ, เจ้าพระยา, 2547: 131) แต่ก็ไม่มีหลักฐานอื่นใด บ่งบอกถึงกิจกรรมทางเพศของพระองค์กับเด็กหนุ่มในวงละคร แต่ก็ปฏิเสธว่าสังคมไทยโบราณจะไม่มีเรื่องราวของชายรักชาย

เกย์กับการเปิดเผยในประวัติศาสตร์ร่วมสมัยของไทย

เกย์ในสังคมไทย ช่วงทศวรรษที่ 90 มีการแสดงออกอย่างเปิดเผย เกิดสถานบันเทิงสำหรับเกย์มากมาย ในขณะที่เกย์เองก็มีบทบาทในอาชีพต่าง ๆ แต่ก็ไม่มีการเคลื่อนไหวหรือการเรียกร้องทางการเมืองเหมือนประเทศอื่น ๆ เพราะในช่วงเวลานั้นเกย์ยังมีแนวความคิดที่จะรักษาหน้าตาในสังคม การเปิดเผยตัวเองถือว่าเป็นเรื่องอันตราย หรือกลัวที่จะเสียภาพพจน์ ดังนั้นจึงแสดงออกเฉพาะในหมู่สังคมของตัวเองอย่างลับ ๆ ไม่กล้าเปิดเผยและยอมรับในตัวตนที่แท้จริง

นับตั้งแต่เริ่มมีข่าวการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในประเทศสหรัฐอเมริกาใน พ.ศ. 2524 จนกระทั่งมีข่าวว่าคนไทยคนแรกที่ได้ไปศึกษาอยู่ในสหรัฐอเมริกาเป็นโรคเอดส์เป็นเกย์ จึงทำให้สังคมไทยเข้าใจว่าเกย์นั้นเป็นกลุ่มที่เป็นพาหะโรคเอดส์ และคิดว่าเป็นกลุ่มเดียวที่เป็นโรคร้ายนี้

ในช่วงต้นทศวรรษ 2530 เป็นช่วงที่คนในสังคมเริ่มต้นตัวกับการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ โดยมีการเพ่งเล็งไปที่เกย์ว่าเป็นสาเหตุ เป็นกลุ่มเสี่ยง และเป็นพาหะของเชื้อโรคร้ายนี้ ชาวเกย์จึงได้รวมตัวกันตั้งกลุ่มเกย์กิจกรรมขึ้นมาเพื่อที่จะช่วยเหลือองค์กรทั่วไป เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ อันตรายของโรคเอดส์ และการป้องกันโรคเอดส์อย่างถูกต้องทั้งในหน่วยงานราชการ โรงเรียน และบาร์เกย์ต่าง ๆ กิจกรรมกลุ่มเกย์เริ่มก่อตั้งขึ้นมาเป็นกลุ่มแรกคือ “กลุ่มเส้นสีขาว” โดย นที ธีระโรจนพงษ์ หลังจากนั้น

ก็มีอีกสองกลุ่มที่มีบทบาทในปัจจุบันนี้ คือ สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย (Rainbow Sky Association of Thailand) และองค์กรบางกอกเรนโบว์ (Bangkok Rainbow Organization: BRO)

กิจกรรมของสมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย คือการรณรงค์ในด้านการป้องกันโรคเอดส์ โดยมีกิจกรรมหลักในด้านนี้ 2 อย่างด้วยกัน คือ ให้สมาชิกแจกถุงยางอนามัยในสวนสาธารณะในเขตกรุงเทพฯ นอกจากนี้ก็มีสวนสาธารณะต่างจังหวัดด้วย อีกกิจกรรมหนึ่งคือการอบรมเรื่องทักษะชีวิตพิชิตเอดส์เป็นการจัดอบรมให้ความรู้แก่สมาชิกเรื่องโรคเอดส์ การป้องกัน การใช้ชีวิตอยู่ร่วมในสังคมเมื่อเป็นกลุ่มรักเพศเดียวกัน

กิจกรรมขององค์กรบางกอกเรนโบว์ ส่วนใหญ่พยายามที่จะเน้นในเรื่องการให้คำปรึกษา และให้ความช่วยเหลือกลุ่มคนรักเพศเดียวกันที่ประสบปัญหาหรือผลกระทบจากการเลือกปฏิบัติทางเพศและการถูกกลั่นแกล้งด้านสิทธิ รวมทั้งให้คำแนะนำปรึกษาสำหรับครอบครัว สถานศึกษา หรือบุคคลทั่วไปที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของบุคคลในครอบครัว และงานด้านวิชาการ และข่าวสารความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน

1. การเปิดเผยผ่านสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อโทรทัศน์

การเปิดเผยตัวเอง คือการแสดงออกของเกย์ให้สังคมรับรู้ว่าเขาเป็นใคร กำลังคิดอะไร ต้องการอะไรในสังคม ซึ่งการเปิดเผยตัวตนของเกย์ในระยะแรกนั้นจะออกมาในรูปแบบกิจกรรมเพื่อเรียกร้องสิทธิเสรีภาพ การดำรงอยู่ซึ่งเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดข้อโต้แย้ง แต่การเปิดเผยตัวตนในปัจจุบันนั้นเราจะเห็นว่ามิได้มีอุดมการณ์ทางการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องอีกแล้ว เพราะสังคมในยุคปัจจุบันเริ่มที่จะยอมรับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันมากขึ้น จะเห็นได้จากเกย์บางคนมีบทบาทในแต่ละสาขาอาชีพมากขึ้น ซึ่งไม่ได้กำหนดตายตัวว่าจะต้องประกอบอาชีพเฉพาะแต่อย่างไร

ในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 21 สื่อเริ่มมีบทบาทในการสร้างภาพลักษณ์ของเกย์ขึ้นมา เมื่อเกย์ปรากฏอยู่ในสื่อ เช่น สื่อโฆษณาสินค้าต่าง ๆ การโฆษณาเริ่มมองกลุ่มเป้าหมายที่คนรักเพศเดียวกันมากขึ้น แต่เนื้อหาของโฆษณาก็ยังเหมือนกับที่ใช้ในท้องตลาดทั่วไป ดังนั้นมีการเปลี่ยนบทบาทของนักแสดงที่เป็นเรื่องของคนรักเพศเดียวกัน เช่น โฆษณาของบริษัทประกันชาเฟโก ที่เผยแพร่ใน ค.ศ. 2001 ในนิตยสารแอตโวลแคต เป็นภาพของผู้ชายสองคนนั่งอยู่บนพื้น ซึ่งแวดล้อมด้วยกล่องหลายใบ และกาแฟหลายแก้ว ในโฆษณาอธิบายว่าชายทั้งสองคนเพิ่งจะซื้อบ้านใหม่ พวกเขาสามารถอยู่อาศัยในบ้านหลังนี้ได้ปลอดภัยเพราะได้ทำประกันกับบริษัทประกันชาเฟโกเรียบร้อยแล้ว (ฮิกส์, 2548) โฆษณาเบียร์เป็น โฆษณาแรก ๆ ที่พบเห็นได้ในท้องตลาดซึ่งมักจะใช้นายแบบผู้ชายที่กำลังสัมผัสร่างกายกัน เช่น โฆษณาที่ปรากฏอยู่ในนิตยสารเกย์ชื่อ Instinct ที่เป็นโฆษณาของควอร์เบียร์ โดยเสนอภาพของนายแบบที่กำลังยืนอยู่ข้าง ๆ รถจักรยานที่มีอานนั่งสองคน ส่วนท้ายจักรยานจะเป็นตะกร้าใส่อาหารและเบียร์ 6 ขวด เป็นต้นงานโฆษณาที่เกี่ยวกับเกย์เกือบทั้งหมดจะมีภาพเกี่ยวกับขวดเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น ใน ค.ศ. 1995 โฆษณาของบัลไดต์ ใช้ภาพของขวดเบียร์ยื่นออกมา ซึ่งเปรียบเสมือนภาพขององคชาติที่กำลังหลั่งน้ำอสุจิ

(ฮิกส์, 2548) ในขณะที่โฆษณามีการใช้ภาพที่สื่อไปในเรื่องเพศเพื่อเผยแพร่แก่กลุ่มเป้าหมายที่เป็นชาย ซึ่งเป็นลูกค้าหลัก ในสังคมไทยก็เช่นเดียวกับโฆษณาของตะวันตกที่เน้นในตัวสินค้า และมุ่งไปที่เกย์ เพราะกลุ่มนายทุนมีความเชื่อว่า กลุ่มเกย์นั้นสามารถจะทุ่มเพื่อให้ตัวเองนั้นดูดีขึ้นมาได้

หนังสือพิมพ์ไทยเริ่มนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์อย่างชัดเจนใน พ.ศ. 2508 ตั้งแต่ นายดาเรล เบอริแกน (Darrell Berrigan) บรรณาธิการหนังสือพิมพ์บางกอกเวิลด์ ชาวอเมริกันที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศถูกฆาตกรรมในประเทศ ในช่วง พ.ศ. 2508-2543 หนังสือพิมพ์รายวันไทยจะมีการนำเสนอภาพลักษณ์และพฤติกรรมของเกย์ที่ตอกย้ำทัศนคติด้านลบของคนในสังคม ภาพลักษณ์ด้านลบที่มีการนำเสนอมากที่สุด ได้แก่ สำนวน วิดถาวร เป็นพวกประกอบอาชีพที่ผิดกฎหมาย เช่น โสเภณี รูดทรัพย์ นักท่องเที่ยวต่างชาติ ค้ายาเสพติด เอเยนต์จัดหาผู้หญิงบริการทางเพศ ตลอดจนชอบล่อลวงเด็กมามีเพศสัมพันธ์ ถึงแม้ว่าการนำเสนอเนื้อหาในหนังสือพิมพ์จะมีภาพลักษณ์ด้านลบอยู่บ้าง เช่น กลุ่มเกย์เป็นพวกที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด มีความสามารถ มีความคิดสร้างสรรค์ ช่วยเหลือสังคม ทำประโยชน์ในสังคม ตระหนักถึงพิษภัยของโรคเอดส์ (ฐิติกร เตรยาภรณ์, 2543: 204) แต่ภาพลักษณ์ของกลุ่มเกย์ในหนังสือพิมพ์รายวันแทบไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้น

หนังสือ วารสารโป๊ ตราบโดภายในร่างกายมนุษย์ที่ถูกปกปิด ซ่อนเร้น นั่นคือสิ่งที่มนุษย์อยากจะหาคำตอบที่ภายในจิตใจกันทั้งสิ้น มนุษย์จึงแสวงหาคำตอบในคำถาม การดูภาพเปลือยและกิจกรรมทางเพศ อย่างน่าตื่นเต้นตามสื่อต่าง ๆ ก็เป็นสิ่งที่ปรารถนาของชาวเกย์เช่นกัน แต่การที่ภาพโป๊เปลือยเสรีระของมนุษย์ที่แสดงอวัยวะเพศอย่างเด่นชัดถือว่าเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับไม่ได้ เป็นเรื่องผิดกฎหมาย แต่ก็เป็นเรื่องที่ทุกคนอยากรู้อยากเห็นมากที่สุดในเวลาเดียวกัน

หนังสือ วารสาร และสิ่งพิมพ์ที่นำเรื่องราวและภาพเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง การร่วมเพศ และภาพเปลือยอวัยวะเพศ ทำให้เกิดการมโนภาพการมีเพศสัมพันธ์ขึ้นภายในจิตใจ การเปิดเผยสิ่งพิมพ์เหล่านี้กลายเป็นประเด็นร้อนที่เถียงกันในแวดวงสังคม และศีลธรรม โดยมองกันว่าหนังสือและสิ่งพิมพ์ดังกล่าวเป็นสิ่งสกปรกและมีความเป็นอันตรายต่อสังคม แต่ในขณะเดียวกันก็ยังมีนักวิชาการบางคนที่มองความแตกต่างออกไป เช่น โจ โทมัส อธิบายว่า หนังสือโป๊และวิดีโอเอ็กซ์ของชาวเกย์นั้นเป็นทั้งกระจกสะท้อนภาพสังคมของเกย์ และวิถีชีวิตที่มีต่อเรือนร่าง และเสรีระ รวมทั้งอุดมการณ์เกี่ยวกับ “ความเป็นชาย” (masculinity) การแสวงหาอัตลักษณ์และวิถีชีวิต (นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ, 2549 ข: 10)

สำหรับหนังสือโป๊ในสังคมเกย์ของไทย ในช่วงทศวรรษ พ.ศ. 2520 หนังสือโป๊ของชาวเกย์ไม่ได้มีภาพลักษณ์แบบลามกอนาจาร หรือนำเสนอภาพโป๊เปลือยของนายแบบ หนังสือสำหรับชาวเกย์รุ่นแรก ๆ เกิดขึ้นมาพร้อมกับการเปิดเผยความเป็นตัวตนของเกย์มากกว่า เช่นหนังสือที่ชื่อว่า “เชิงชาย” (ปี 2525) ได้นำภาพเสนอเรื่องราวของความเป็นชายเพื่อตอบสนองผู้ต้องการเสพความเป็นชายอย่างเปิดเผย ภายใต้แนวความคิดที่ปรากฏอยู่บนปกหนังสือที่ว่า “พลังแห่งความเป็นชาย เป็นได้ทั้งนามแหลม

และกลีบดอกที่อ่อนไหว? คุณเองก็อาจเป็นเช่นนี้!” คอลัมน์ที่ปรากฏอยู่ในนิตยสารเชิงชาย มีทั้งสารคดี เรื่องสั้น เรื่องแปล เรื่องน่ารู้ นิตยสาร คลินิก ประสบการณ์ เครื่องเสียง กฎหมาย กีฬา แฟชั่น และที่สำคัญที่สุดคือภาพชุดพิเศษ ซึ่งมีภาพชายหนุ่มเปลือยกายในลักษณะปกปิดอวัยวะเพศ

นอกจากนี้ นิตยสารแนวเดียวกันกับเชิงชายออกเผยแพร่ ชื่อว่า **“Boy”** (ปี 2525) โดยมีโฆษณาบนปกว่า **“เอกลักษณ์ใหม่ของบุรุษเพศ”** และมีภาพเปลือยของผู้ชายปรากฏอยู่ในหนังสือด้วย นิตยสาร **“มิถุนา จูเนียร์”** (ปี 2526) ออกเผยแพร่ในแนวเดียวกับนิตยสารเชิงชาย เพราะนำเสนอภาพเปลือยของทั้งชายและหญิง พอมาใน พ.ศ. 2527 มิถุนา จูเนียร์ ก็ได้ำนิตยสารเกย์ขึ้นมาโดยเฉพาะ แต่ก็ยังคงเอาใจลูกค้าผู้หญิง โดยใช้แนวความคิดที่ว่า **“เพื่อนที่ดีสำหรับสุภาพสตรีผู้อ่อนไหว และสุภาพบุรุษชาวดอกไม้”** จากนั้นก็มีนิตยสารเกย์ออกมาอีกมากมาย เช่น **นิตยสารนีออน** (ปี 2527) **นิตยสารเพทาย** (ปี 2528) นิตยสารเพทายมาเปลี่ยนชื่อเป็น **นิตยสารมรกต** ในฉบับที่ 2 เดือนธันวาคม 2528 **นิตยสารเกสรประสบการณ์** (ปี 2528) ซึ่งเป็นนิตยสารในเครือนิตยสารมิถุนา **นิตยสารมิตเวย์** (ปี 2529) **นิตยสาร Him** (ปี 2530) **นิตยสาร MY Way** (ปี 2531) และ **นิตยสาร The Guy** (ปี 2532) เป็นต้น นิตยสารเกย์ในช่วงทศวรรษที่ 2540 เริ่มมีการพัฒนารูปแบบให้มีความหลากหลายยิ่งขึ้น มีการเปิดเผยสรีระของนายแบบทุกสัดส่วน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้นิยมนิตยสารต้องการเป็นอย่างมาก

ภาพยนตร์เกย์ ภาพยนตร์ไทยที่เป็นเรื่องราวของเกย์นั้นมีหลายต่อหลายเรื่อง เช่น เรื่องเพลงสุดท้าย (ปี 2528) เรื่องวัยเรียนเพี้ยนรัก (ปี 2528) เรื่องขบวนการคนใช้ (ปี 2529) เรื่องผู้ชายป้ายเหลือง (ปี 2529) เรื่องรักทรามาน (ปี 2530) ฉันทูชายณะยะ (ปี 2530) เป็นต้น ในช่วง พ.ศ. 2533-2542 ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาของเกย์มีจำนวนลดน้อยลง ด้วยในยุคนี้มีการจัดตั้ง **“กลุ่มภราดรภาพ”** ขึ้น โดยมีหน้าที่หลักในการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ เพื่อให้สังคมลดความรังเกียจที่เคยมีต่อกลุ่มเกย์ลง และให้ การยอมรับมากขึ้น เพื่อต้องการให้สังคมมองความเป็นเกย์เป็นเรื่องปกติธรรมดา ดังนั้นในช่วงดังกล่าวมีภาพยนตร์ที่นำเสนอชายรักชายเพียง 2 เรื่องคือ เรื่องบันทึจากลูก(ผู้)ชาย (ปี 2537) และเรื่องนางแบบ (ปี 2540) (รักใจ จินตวิโรจน์, 2541: 129–130) ภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับเกย์ได้รับความสนใจในวงกว้างอีกครั้งหนึ่งในช่วง พ.ศ. 2543 เป็นต้นมา เมื่อภาพยนตร์เรื่องสตรีเหล็ก (ปี 2543) ถูกสร้างและเผยแพร่ในระดับพาณิชย์ สตรีเหล็ก ถือว่าเป็นภาพยนตร์ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของวงการหนังเกย์ในสังคมไทยปัจจุบัน เนื่องจากเป็นภาพยนตร์ที่พยายามทำให้สังคมไทยยอมรับเพศที่สาม เป็นภาพยนตร์ที่ตัวละครเกย์มีมิติทางสังคม ตัวละครแต่ละตัวมีเบื้องหลังมีที่มาที่ไป ถึงแม้ว่าสตรีเหล็กจะนำเสนอเป็นภาพยนตร์ตลก แต่ก็แฝงด้วยข้อคิดทางสังคมที่ให้สังคมมองเห็นด้านที่เป็นมนุษย์ของกลุ่มรักเพศเดียวกันให้มากขึ้น หลังจากนั้นวงการภาพยนตร์ไทยก็มี ภาพยนตร์ในแนวเดียวกันออกมาอีกหลายเรื่อง เช่น เรื่องพรางชมพู กะเทยประจัญบาน (ปี 2545) เรื่อง วายบ๊ม ! เซียร์กระหึ่มโลก (ปี 2546) เรื่องบิวต์ฟูล บ็อกเซอร์ (ปี 2546) เรื่องปล้นณะยะ (ปี 2547) เป็นต้น ภาพยนตร์เกย์ในแนวนี้อาจดำเนินเรื่องด้วยความสนุกสนานและอาจซ่อนแง่คิดบางอย่างไว้

แต่ยังมีข้อจำกัดในเรื่องการนำเสนอ เช่น ตัวละครชายรักชายจะออกในแนวตลกมากเกินไป หรือทำให้ตัวละครหลักเป็นคนมีปมเหงา อ้างว้าง และถูกปฏิเสธจากสังคม

วงการภาพยนตร์ไทยได้เปิดออกให้ผู้กำกับหนังรุ่นใหม่แสดงฝีมือ เช่น ส่งเสริมให้มีการประกวดหนังสั้นสำหรับนักศึกษา ได้แก่ เรื่องตามสายน้ำ เรื่องปฏิกิริยา เรื่องส่วนตัว เรื่องมหัศจรรย์กรุงเทพ เรื่องสัตว์ประหลาด เรื่องหัวใจทรงง เป็นต้น ถือว่าเป็นความพยายามนำเสนอประเด็นของเกย์ในอีกรูปแบบหนึ่งในแง่มุมที่ซ่อนปมความคิดไว้หลายประการ อาจกล่าวได้ว่า สังคมไทยยังขาดแคลนหนังเกย์ที่มีมาในระยะหลังความพยายามที่จะสร้างหนังรุ่นใหม่ที่น่าเรื่องราวชีวิตของเกย์ ซึ่งมีได้มีเพียงด้านตลกเท่านั้น แต่ยังมีด้านที่เป็นปมความขัดแย้งในจิตใจ การแสดงหาตัวตนที่แท้จริง และความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง เรื่องราวในแนวนี้อย่างต้องการผู้ที่จะเข้ามาช่วยคิดและสนับสนุนให้เกิดเป็นรูปธรรมมากขึ้น

สังคมออนไลน์ ชุมชนเกย์ในหน้าอินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ของเกย์ส่วนมากจะมีเมนูต่าง ๆ เช่น การหาเพื่อน แลกประสบการณ์ การโพสต์รูป การโพสต์คลิปต่าง ๆ เป็นต้น ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า เว็บบอร์ดเปรียบเสมือนประตูที่นำไปสู่การเปิดเผยตัวตนของชาวเกย์ จัดว่าเป็นพื้นที่สำหรับการแสดงความคิด ความรู้สึก ประกาศหาเพื่อน คนรักและคนรู้ใจ พื้นที่นี้จะนำไปสู่การพบปะของชาวเกย์ในจำนวนมาก มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ชีวิตซึ่งกันและกัน เกย์หลายคนมีเพื่อนมากขึ้นจากการประกาศในเว็บบอร์ด บางคนมีเช็ชกับคนในเว็บบอร์ด และในบางคนอาจผิดหวังกับการถูกคนในเว็บบอร์ดหลอกลวง เกย์จะมียารมณ์ความรู้สึกต่อเว็บบอร์ดที่หลากหลาย บางคนใช้เพื่อหาเพื่อนพูดคุย และบางคนใช้เพื่อระบายความในใจ เมื่อเว็บบอร์ดเปรียบเสมือน “ประตู” นั้น ในขณะเดียวกันเว็บบอร์ดก็เปรียบเสมือน “หน้าต่าง” ที่กำลังปกปิดซ่อนเร้นความลับบางอย่างอยู่

ในยุคปัจจุบัน ได้มีการนำแอปพลิเคชัน (application) สื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ มาใช้เป็นพื้นที่สร้างความสัมพันธ์อย่างแบบใกล้ชิดของชาวเกย์ ซึ่งสามารถใช้ได้ทั้งเป็นพื้นที่สาธารณะ และพื้นที่ส่วนตัว ตั้งแต่ พ.ศ. 2550 เป็นต้นมา เกย์ได้เข้าไปมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในพื้นที่ออนไลน์อย่างมากมาย เช่น เฟซบุ๊ก (Facebook) อินสตาแกรม (Instagram) ไลน์ (LINE) แคมฟร็อก (Camfrog) ทวิตเตอร์ (Twitter) โอนลี่แฟนส์ (Only Fans) เป็นต้น ในช่วงแรก แคมฟร็อก จัดว่าเป็นพื้นที่สื่อออนไลน์ของเกย์ได้แสดงตัวตนทางเพศได้อย่างเสรี เกย์เริ่มใช้แอปพลิเคชันโดยเฉพาะกลุ่มในการแสวงหาความสัมพันธ์เพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศตามรสนิยมของตนเอง เช่น Grindr, Jack'd, Hornet, GuySpy, Boyahoy, Growlr, Blued, Telegram, ROMEO, Surhe, DISCO, Shuggr, Grizzly, Geygar, u4Bear เป็นต้น ปัจจัยที่ทำให้เกย์ในยุคปัจจุบันให้แอปพลิเคชันหาคู่บนโลกออนไลน์มากขึ้นนั้น มีปัจจัยอยู่ 2 ประการ คือ ปัจจัยภายในเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคล เกิดจากอารมณ์ ความรู้สึก ความต้องการบางอย่างในการตอบสนองความต้องการนั้น เช่น ความเหงา ต้องการเพื่อนพูดคุย อยากมีตัวตนเป็นที่ยอมรับของสังคม อยากหาเพื่อนเที่ยว อยากมีคู่รัก รวมไปถึงอยากมีเพศสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ ปัจจัยภายนอก เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับแอปพลิเคชันที่อำนวยความสะดวกด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร ทำให้ทราบระยะทางระหว่างคู่สนทนา

ทำให้มีโอกาสได้คัดเลือกคู่สนทนาตามรสนิยมได้อย่างเต็มที่ และมีคู่สนทนาออนไลน์ตลอด 24 ชั่วโมง (วรยุทธ์ พายพายุท์, 2561: 67)

2. การเปิดเผยตัวตนของเกย์ในรูปของกิจกรรมทางเพศ

การรวมกลุ่มของเกย์เพื่อกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีใช้กิจกรรมทางการเมือง นั้นเริ่มปรากฏเห็นได้ชัดตามสถานบริการต่าง ๆ เช่น โรงอาบน้ำ ชวนา บาร์ สปา นวด สวนสาธารณะ หรือตามสื่อต่าง ๆ การรวมกลุ่มดังกล่าวเป็นสิ่งที่เกย์ปัจจุบันแสวงหาเพื่อกิจกรรมของตนเอง การรวมกลุ่มจึงทำให้เกิด “ธุรกิจบันเทิงของชาวเกย์” ขึ้นมาเพื่อสนองความต้องการทางเพศ

สวนสาธารณะ หมายถึงที่ พักผ่อนหย่อนใจเต็มไปด้วยพันธุ์ไม้ต่าง ๆ โดยที่เราสามารถชื่นชมความงามของธรรมชาติด้วยการเดินเล่น หรือเข้าไปออกกำลังกายในสวนสาธารณะได้ แต่สำหรับบางกลุ่มสวนสาธารณะเป็นสถานที่พบปะเพื่อนฝูงและหาคนถูกใจไปในเวลาเดียวกัน สวนสาธารณะเกือบทุกแห่งจะถือว่าเป็นแหล่งหาความสุขของชาวเกย์ จุดมุ่งหมายของแต่ละคนก็จะแตกต่างกันออกไป เช่น บางคนก็ต้องการมาหาเพื่อนกลุ่มเดียวกัน หาเพื่อนใหม่ เพื่อพูดคุยกัน หรือไม่บางคนก็มาหาเพื่อนนอนเกย์ที่เข้ามาหาเหยื่อแต่ละรายนั้น พวกเขาจะทราบกันดีกว่าใครเป็นเกย์หรือไม่ ดังคำที่ว่า “มองตาก็กู้แล้วว่าใช่หรือไม่” หรือ “ผีเห็นผี” เมื่อเจอคนที่ถูกใจจะเริ่มเข้าไปพูดคุยเรื่องอื่น ๆ ก่อน เมื่อทำความรู้จักกันแล้ว ก็จะเริ่มจุดประสงค์ของตนเอง บางรายก็จะไปตามห้องน้ำของสวนสาธารณะแห่งนั้น หรือไม่ก็ไปตามโรงแรมใกล้เคียง บางรายอาจไปร่วมรักกันที่บ้านของแต่ละฝ่าย บริเวณที่จะหาเพื่อนจะอยู่เป็นแหล่ง ๆ เช่น ตามต้นไม้ ม้าหินอ่อน ศาลา เป็นต้น ช่วงเวลาที่กลุ่มนี้จะไปหาเหยื่อคือช่วงเวลาหลัง 6 โมงเย็นจนไปถึงค่ำ (นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ, 2549: 10)

พฤติกรรมของชาวเกย์ตามสวนสาธารณะในปัจจุบันเริ่มที่จะลดลง เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจไล่จับเพราะถือว่าเป็นกระทำความผิดกฎหมาย และในสังคมปัจจุบัน การหาเพื่อนไม่จำเป็นต้องเดินหาเหยื่อตามสวนสาธารณะอีกแล้ว แต่ก็ไม่ใช่หายไประยะไกล ยังมีบางที่ที่ยังพบเห็นพฤติกรรมดังกล่าวของกลุ่มเกย์ที่ชอบความตื่นเต้นแบบ Outdoor ที่ใช้โซเชียลมีเดียนัดแนะกันไปตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น สวนสาธารณะ ห้องน้ำสาธารณะ แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ขณะที่บางกลุ่มยังชอบความท้าทายได้นัดแนะกันไปมีเพศสัมพันธ์ตามช่องบันไดหนีไฟของห้างสรรพสินค้า ห้องน้ำปัมน้ำมัน ห้องน้ำสนามกีฬา ดิกร้าง เป็นต้น ซึ่งพบเห็นได้ตามคลิปวิดีโอที่กลุ่มคนเหล่านี้นำมาลงในโซเชียล

สโลมสถานบันเทิงของเกย์ ในช่วงทศวรรษที่ 50 เป็นช่วงเวลาที่เกย์ต้องการแสวงหาตัวตนของความเป็นเกย์ให้ปรากฏในพื้นที่สังคมไทยและการแสดงออกถึงรูปแบบของการใช้ชีวิตทางเพศอย่างเสรีภาพ เพื่อการตอบสนองความต้องการโดยตรง จึงทำให้เกิด “เกย์สถาน” (Gay Place) ในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งเป็นแหล่งพบปะสังสรรค์ของชาวเกย์โดยเฉพาะ จึงทำให้เกิดธุรกิจการค้าและการบริการซึ่งเป็นพื้นที่ทางสังคมของชาวเกย์ที่ได้ออกมาสัมผัสกับประสบการณ์ชีวิตอย่างที่ตนต้องการ ช่วงทศวรรษที่ 60 ถือได้ว่าเป็นทศวรรษแรกของเกย์สถานในย่านสีลม สถานที่เฉพาะเกย์ที่เป็นพื้นที่ในการใช้ชีวิตทาง

เพศผ่านระบบการแลกเปลี่ยนทางการค้าและบริการ พร้อมกันกับการพบปะกันของชาวเกย์ ในยุคแรก ภาพลักษณ์ทางเพศของเกย์ที่เกิดขึ้นในย่านสีลมจึงเป็นสถานบันเทิงที่มุ่งเน้นลูกค้าชาวตะวันตก โดยเฉพาะทหารชาวอเมริกันที่เดินทางเข้ามายังกรุงเทพฯ เพื่อพักผ่อนหย่อนใจตามสถานเริงรมย์ต่าง ๆ ในปัจจุบันสีลมเป็นสถานที่ที่เกย์จะไปใช้บริการกันมาก เพราะเป็นสถานที่รวบรวมแหล่งบันเทิงหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นร้านประเภท คลับ บาร์ ร้านอาหาร ร้านกาแฟ ร้านเครื่องดื่มทั่วไป ร้านคาราโอเกะ คาบาเรต์โชว์ สถานสุขภาพ ร้านนวด ฟิตเนส โรงแรมหรือห้องพัก เป็นต้น จากความหลากหลายการให้บริการจึงทำให้การเข้ามาใช้ชีวิตของชาวเกย์ในย่านสีลมจึงมีความแตกต่างกันออกไปตามความต้องการ และรสนิยมของแต่ละคน ลักษณะการใช้ชีวิตของเกย์จะเห็นได้ว่าจะค้นพบตัวเองและเรียนรู้สังคม โดยการเข้าไปใช้ประสบการณ์ชีวิตกับสถานที่ต่าง ๆ ในยุคปัจจุบันนี้ เกย์สถาน ไม่ได้มีเฉพาะที่สีลมอย่างเดียว มีการขยายธุรกิจบันเทิงของชาวเกย์ออกไปยังสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในใจกลางเมืองและชานเมืองของกรุงเทพฯ และตามจังหวัดต่าง ๆ ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว

ชานาเกย์ (Gay Sauna) เป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่เกย์ให้ความสำคัญเพื่อหาความสุขให้กับตัวเอง เป็นพื้นที่ที่สะท้อนความเป็นส่วนตัว รูปแบบการใช้บริการของชานา มีทั้งการออกกำลังกาย ร้องเพลง คาราโอเกะ อบไอน้ำ อบชานา ร้านอาหารเครื่องดื่ม ห้องชมภาพยนตร์ และนั่งพักผ่อนตามที่ตนต้องการ หรือบางที่อาจจะมินวดเพื่อสุขภาพด้วย การบริการของชานาจะมีพนักงานเด็กหนุ่มหน้าตาดีให้บริการ ลูกค้า ชานาอาจเป็นแหล่งพักผ่อน มาหาคู่ หาเพื่อนใหม่ หาคนรัก มาออกกำลังกาย หรือเหตุผลอื่น ๆ ใด ชานาจึงเปรียบเสมือนสถานที่เปิดเผยตัวตนของชาวเกย์

ชานามีวิวัฒนาการมาจากห้องอาบน้ำ หรือที่เรียกว่า Bathhouses สถานที่ที่เปิดบริการให้แก่สาธารณะชนทั่วไป แต่เกย์จะใช้บริการของชานาเพื่อหาคู่ซึ่งเกิดขึ้นมาช้านานแล้ว ในช่วงปลายทศวรรษที่ 70 ห้องอาบน้ำของกลุ่มเกย์รุ่งเรืองมากและแผ่ขยายไปทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา สำหรับสังคมไทย ห้องอาบไอน้ำยังไม่เป็นที่รู้จักในชาวเกย์ แต่จะรู้จักชานาสถานที่ให้บริการเหมือนห้องอาบไอน้ำในสังคมตะวันตก ชานาแห่งแรกของประเทศไทยมีชื่อว่า บาบีลอน (อยู่ย่านสาทร) ปัจจุบันชานาแห่งนี้ยังให้บริการอยู่และมีการขยายกิจการใหญ่โตมากขึ้น โดยเปิดบริการเป็นที่พักผ่อนของเกย์ โดยที่บาบีลอน ประกาศตนว่าเป็นชานาที่ดีที่สุดในประเทศไทยและในโลก เกย์ทั้งไทยและต่างชาติจะเข้าใช้บริการมากมาย เพราะที่บาบีลอน มีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน ทันสมัย เหมาะแก่การพักผ่อน และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางเพศ เนื่องจากมีกิจกรรมให้บริการหลายอย่าง ได้แก่ ห้องอบไอน้ำ ห้องชานาแห้ง บ้านพักผ่อนส่วนตัว ห้องมืดและมีลักษณะเป็นเขาวงกต ห้องออกกำลังกาย สระว่ายน้ำขนาดใหญ่ พร้อมพื้นที่บริการเครื่องดื่ม บริการอินเทอร์เน็ต บาร์ครบเครื่อง บริการอาหาร ร้านกาแฟ ร้านเสริมสวย ห้องฉายภาพยนตร์ เป็นต้น นอกจากนี้ยังจัดกิจกรรมตามเทศกาลอีกด้วย ในช่วงทศวรรษที่ 90 ชานาได้รับความนิยมมากขึ้น จึงทำให้เกิดชานาตามมาอีกมากมาย เช่น โอปิลิสต์ (อยู่ย่านทองหล่อ) ปัจจุบันปิดบริการไปแล้วเป็นชานาที่สูงที่สุดในประเทศไทย เพราะมีถึง 11 ชั้น การตกแต่งสถานที่งดงาม

มีการบริการที่ดี ไม่แพ้บ้านบิลดอน นอกจากนี้ยังมี ฟารอส (อยู่ย่านสะพานควาย) เป็นชาวนำที่มีราคาถูกลง มาอีกชาวนำที่ดังมาก มีคนเที่ยวจำนวนมากในยุคนั้น แต่คนที่มาเที่ยวส่วนใหญ่จะเป็นคนไทย ชาวนำอีกแห่งหนึ่งที่เปิดบริการถึงเช้า คือ โคโลนี (อยู่ย่านเอกมัย) เป็นชาวนำที่ใช้บ้าน 2 ชั้นมาปรับปรุงสถานที่ให้เหมาะสม ตกแต่งเหมือนบ้านไม้เก่า ๆ มีแสงไฟสลัว บรรยากาศ สำหรับชาวนำสไตล์โมเดิร์น คือ มัฟฟิล (อยู่ย่าน บางกะปิ) เป็นชาวนำขนาดกลาง แต่มีคนมาใช้บริการเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในช่วง พ.ศ. 2545

ช่วงต้นศตวรรษที่ 21 ก็จะมีชาวนำน้องใหม่เกิดขึ้นมากมายเพื่อมารองรับชาวเกย์ที่มีมากขึ้น ในสังคม เช่น ฉกรรจ์ (อยู่ย่านอารีย์) สุโขทัย (อยู่ย่านสามเสน) จีจี (อยู่ย่านสามเสน) แองเจโล่ (อยู่ย่านเพลินจิต) เฮอร์คิวลิส (อยู่ย่านสวนสยาม) โอไรออน (อยู่ย่านปิ่นเกล้า) เดอะบิช (อยู่ย่านอุดมสุข) ซิตีออฟเองเจิล (อยู่ย่านสีลม) บ้านไทย (อยู่ย่านดินแดง) เดอะดอร์ (อยู่ย่านลาดพร้าว) เดอะโซน (อยู่ย่านลาดพร้าว) ครุยซิง (อยู่ย่านรัชโยธิน) เดอะกูดวิว (อยู่ย่านรังสิต) ชาวนำมานี (อยู่ย่านสีลม) เฮฟเวน (อยู่ย่านมเหยงคณ์) และเกสร (อยู่ย่านลาดพร้าว) เป็นต้น อย่างไรก็ตามชาวนำหลายแห่งต้องปิดกิจการ และชาวนำใดที่ยังเปิดบริการอยู่ก็ต้องปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอ สาเหตุหนึ่งที่ชาวนำต้องปิดกิจการก็เพราะการจัดระเบียบสังคม และการตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ของรัฐค้นพบว่าชาวนำบางแห่ง สกปรก คับแคบ ไม่ถูกสุขลักษณะและเป็นที่แพร่เชื้อโรค

บทสรุป

การเปิดเผยตัวตนของเกย์นั้นมีมานานแล้ว มีมาพร้อม ๆ การยอมรับในสังคมในยุคโบราณ ซึ่งถือว่าการจะมีเพศสัมพันธ์ด้วยกันนั้นไม่เป็นสิ่งผิดกฎหมาย หรือผิดศีลธรรมใด ๆ เป็นช่วงสมัยที่เกย์ใช้ชีวิตอย่างปลอดภัย ด้วยมีความเชื่อในเรื่องพลังอำนาจที่มีการถ่ายทอดจากชายที่อาวุโสสู่เด็กหนุ่ม แต่เมื่อมาในยุคที่ศาสนาเข้ามามีบทบาทในสังคม ก็มีการกำหนดกฎเกณฑ์ การไม่ยอมรับเกย์เหล่านี้ มีการสั่งห้าม และมีการลงโทษอย่างรุนแรงกับผู้ที่ผิดกฎจารีตประเพณีเดียวกัน หรือไม่ก็ถึงขั้นประหารชีวิต แต่เกย์ก็ออกมารวมตัวกันเพื่อเรียกร้องสิทธิ เสรีภาพของตนเพื่อรักษาสีตธิประโยชน์ต่าง ๆ จึงทำให้เกย์รวมตัวกันอย่างเปิดเผย มีการต่อสู้เพื่อได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ สำหรับในสังคมไทยการเปิดเผยตัวตนของเกย์ในยุคแรก ๆ ไม่ได้ออกมาเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพจากรัฐบาล แต่มีการรวมกลุ่มเพื่อกิจกรรมด้านอื่น คือ รวมตัวกันเพื่อต่อต้านโรคเอดส์อย่างกลุ่มเส้นสีขาว สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย องค์การบางกอกเรนโบว์ เป็นต้น

การเปิดเผยตัวตนของเกย์ไทยนั้น นอกจากจะเปิดเผยในลักษณะกิจกรรมเพื่อเรียกร้องเสรีภาพแล้ว เกย์ก็ต้องการที่จะเปิดเผยชีวิตความเป็นอยู่ของตนเองให้สังคมได้รับรู้ จึงพยายามหาช่องทางที่จะเปิดเผยตัวเองในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การรวมตัวกันทำกิจกรรมที่ตนปรารถนา จนนำไปสู่การธุรกิจบันเทิงสำหรับให้บริการกลุ่มเกย์เป็นจำนวนมากเพื่อตอบสนองความต้องการที่จะเปิดเผยตัวตนของเกย์ เช่น ชาวนำ

คลับ บาร์ ร้านนวด การเปิดเผยตัวตนของเกย์ในรูปแบบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันก็มีนัยทางการเมืองอยู่บ้าง แต่การเปิดเผยความต้องการอารมณ์และกิจกรรมทางเพศจะมีมากกว่าด้วยในยุคปัจจุบันมีช่องทางในการเปิดเผยตัวตนอยู่หลายรูปแบบที่เกย์จะสามารถเลือกใช้ในการเปิดเผยตัวตนทั้งที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว หรือพื้นที่สาธารณะโดยเฉพาะสื่อสังคมออนไลน์

เอกสารอ้างอิง

คอตแทก, คอนราด ฟิลิป. (2548). พฤติกรรมชายรักชายในชนเผ่าฮิโโทโร. (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, ผู้แปล).

ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.

จันทน์ เชียงคิ้ว. (2561). ชายรักชายในสังคมจีน ตั้งแต่ ค.ศ. 1996-2018. สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ฐิติกร เตรยาภรณ์. (2543). ภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักร่วมเพศที่สะท้อนจากเนื้อหาในหนังสือพิมพ์รายวันไทยช่วงปี พ.ศ. 2508-2543 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พากรวงศมหาโกษาธิบติ, เจ้าพระยา. (2547). พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 3. กรมศิลปากร.

นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ. (2549). เกย์ลોકคราบ. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.

ไบลีย์ส, รูดี ซี. (2548). ตามหาสวรรค์ของชายรักชาย (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, ผู้แปล). ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.

รักใจ จินตวิโรจน์. (2541). การนำเสนอภาพชายรักร่วมเพศในภาพยนตร์ไทยและอเมริกัน [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรยุทธ พายพายุห์. (2561). การศึกษาการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจของแอปพลิเคชันหาคู่บนโทรศัพท์มือถือของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

สมชัย เย็นสบาย. (2542) การเมืองเรื่องร่างกาย: กรณีธรรมชาติของความรักในเพศเดียวกัน. วารสารรัฐศาสตร์, 21(3), 300-326.

สุธามน สืบแสง. (2562). ความสัมพันธ์ระหว่างบุรุษในสังคมญี่ปุ่น (คริสต์ศตวรรษที่ 12-19). สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ฮิกส์, แกรี อาร์. (2548). Media at the margin เกย์ในสื่อโฆษณา (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, ผู้แปล). ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.